

θη ότι εσφίγγετο, δυνατά το κορμί του, δεν έφαινετο διόλου τρομαγμένος.

Ο 'Αλόνας τον εκύτταζε κ' εξαφνα τον είδε να μαζεύεται και να ζαρόνη, σαν να είχε διώξει όλον τον αέρα από τους πνεύμονάς του, και κατόπιν να φουσκώσει εις την σιγίμην και να γίνη μίαν και μισήν φοράν χονδρότερος παρά πριν. Ο βόας είχε σφίξη εν τῷ μεταξύ πολύ δυνατά τας σπείρας του, και δεν επρόφθασε να ξετυλιχθῆ. Ηκούσθη ένα τριξιμο και σπάσιμο, σαν να είχε ξεκολλήσῃ αϊνιδίως ή σπονδυλική στήλη, και κατόπιν ο γιγάντιος όφεις εξέμπλεξε την ούραν του και έσωριάσθη κατά γῆς σαν δέμα από βρεγμένα άσπρόρουχα.

— Είδατε τον ποτηρόν! — άνεκραξε μία φωνή όπισω από τον 'Αλόνα.

Ήτο ο ιατρός, ο όποιος είχεν έλθῃ κατόπιν των δια να ιδῆ με τί είδος θηράματος είχαν να κάμουν.

— Τώρα όμως του φτεύω κ' εγώ μία σφαίρα! είπεν ο 'Αλόνας.

— Περιττόν, νεανίσκε μου, δεν αξίζει τον κόπον. Αυτός ο καίμενος ο τάπιρος είναι έντελώς ακίνδυνος και το κρέας του είναι τόσο σκληρόν και άνοστον, ώστε και οι 'Ινδοί ακόμη το περιφρονούν. Αφισέ τον να φύγη, του αξίζει τώρα ή ζωή, ύστερα από το κατόρθωμά του.

— Εγώ όμως έχω ακούσῃ ότι οι 'Ινδοί τους κυνηγοῦν δραστηριώτατα.

— Μάλιστα, αλλά δια το δέμα των μόνον, με το όποτον κατασκευάζουν ασπίδας και πρώτης τάξεως σανδάλια.

— Μά, τί είδους ζῷα είναι αυτοί οι τάπιροι; Πῶς ζοῦν; είναι σαρκοφάγα;

— Ζοῦν σαν έρμητῆι, ένας-ένας, είναι μελαγχολικοί μάλλον, και δεν τρώγουν κρέας έπομένως είναι άβλαβεῖς. Μένουν κρυμμένοι εις το βάθος των πυκνοτέρων δασῶν, και μόνον κατά την δύσιν του ήλιου απομακρύνονται από εκεί κ' έρχονται εις τὰ έλη. Ένίοτε, όταν ο καιρός είναι βροχερός, βγαίνουν και την ήμέραν, αλλά σπανίως. Είναι σαν αμφίβια, διότι αγαποῦν μέχρι τρέλλας το νερό, και χώνονται εις αυτό δια να εὔρισκουν την τροφήν των, ή όποια συνίσταται από ρίζας υδροβίων φυτῶν τας ανασκάπτουν με την προβοσκίδα των, ή όποια, ως βλέπετε, είναι πολύ ευκίνητος.

— Και είναι αλήθεια, γιατρέ, ότι οι τάπιροι κατασκευάζουν δρόμους αληθινούς μέσα στα δάση;

— Μάλιστα, 'Αλόνα. Έπειδή κάμνουν πάντοτε τον ίδιον δρόμον από το άντρον των έως το πλησιέστερον έλος, χωρίς να παραστράθουν ποτε ούτε κατὰ μίαν γραμμήν, χαράσσουν έτσι μέσα στα δάση αληθινά δρομάκια. τὰ όποια είναι πολύ επικίνδυνα δι' αυτούς, διότι

οι κυνηγοί από αυτά οδηγούνται και τους εὔρισκουν στές φωλιές των.

— Έχουν, βλέπω, τας συνηθείας των χοίρων. . . Νά τος, αυτός ο τάπιρος! Κυλιέται μέσα στον βούρκο, σαν αληθινὸ γουρούνι!

— Απατάσαι, είναι απ' εναντίας πολύ καθαροί. Αμα λασπωθῆ καλά-καλά, θά τον δῆς που θά πλυθῆ και θά καθαρισθῆ κατόπιν.

— Μά, δεν μου λέτε, γιατρέ μου, πῶς τα εκατάφερε κ' εσκότωσε το φεῖδι;

— Τον βόαν; . . . Αί μ' ένα τράπον, πού μόνον οι τάπιροι εἰμποροῦν κ' εφαρμόζουν, διότι αυτοί οι ανακόνδαι

— έτσι λέγονται αυτοί οι επικίνδυνοι όφεις του νερού — έχουν τόσην δύναμιν ώστε κάμνουν λυθῶμα και τους ιαγούρους ακόμη. Έπειδή όμως οι τάπιροι έχουν τεραστίως μεγάλους πνεύμονας, μόλις αισθανθῶν ότι σφίγγονται, εξαγουν όλον τον αέρα και γίνονται τόσοι-δά. . . τὰ φείδια εὔρισκουν την ευκαιρίαν να σφίξωθῶν γύρω των δυνατώτερα, αλλά τότε οι τάπιροι ξαναγεμίζουν αστραπηδόν τους πνεύμονάς των, και φουσκόνουν εις τρόπον ώστε σπάζουν τους σπονδύλους των έχθρων των.

— Πολύ περίεργον σύστημα!

— Αλλά και πολύ χρήσιμον, όπως είδες 'Αλόνα, και αν. . .

Μία όξεια κραυγή αντήχησεν εις το μέσον του σκοτεινοῦ δάσους, και του εκοψεν εις το μέσον την φράσιν. Ήτο και αυτήν την φοράν εκείνη ή αινιγματώδης κραυγή, ή αλλόκοτος, την όποίαν είχαν ήδη ακούσῃ πολλάκις και ή όποια ώμοιάζε με την φωνήν του ραμφιστού, αλλά ήτο ισχυροτέρα.

Ο Γιαουρής ανηπήδησε και ώρμησεν εμπρός, με ένα υπόκωφον ώρυγμόν.

— Πάλιν αυτό! είπεν ο ιατρός συσφρυμμένος.

— Είναι σύνθημα λοιπόν αυτό; ήρώτησεν ο 'Αλόνας.

— Ναι, σύνθημα. . .

— Κάποιος λοιπόν μάς ακολουθεῖ ή προπορεύεται.

— Αυτό φοβοῦμαι, 'Αλόνα.

— Μά, δεν είναι δυνατόν να τον ανακαλύψωμεν;

— Ποιὸς να τον εὔρη, παιδί μου, μέσα σ' αυτά τὰ σκοτεινά δάση;

— Αὔριον όμως θά φέγγῃ, και πρέπει να τον εὔρωμεν αὐτόν ή αυτούς που κάμνουν αυτά τὰ συνθήματα. . .

— Αν δεν φύγουν απόψε.

— Θα επιτηρήσωμεν τας όχθας του ποταμοῦ.

Ο Γιαουρής είχεν επιστρέψῃ πλησίον των ήτο ανήσυχος και κατείχετο υπό ζωηράς συγκινήσεως.

— Είδες τίποτε εσύ; τον ήρώτησεν ο Βελάσκος.

— Όχι.

— Μά, τί υποθέτετε πῶς είναι;

— Δεν εἰμπορεῖ όλα να τα ξεῖρη ο 'Ινδός. . .

— Πάμε πίσω στον σταθμόν μας, — είπεν ο 'Αλόνας. Δεν είναι φρόνιμον ν' αφήνωμεν μόνον τον εξαδέλφον μας.

— Έγεις δίκαιον, 'Αλόνα.

Έξεκίνησαν βαδίζοντες παρά την όχθην του έλους, κρατοῦντες εις το χέρι τὰ όπλα των κ' έτοιμοι ν' αποκρούσουν οϊανδήποτε επιθεσίον.

Είχαν ήδη διανύσει διακόσια βήματα, όταν ο Γιαουρής αϊνιδίως εσταμάτησεν.

— Ένα πουλί είχε πετάξῃ με πολλήν άντάραν, ίσως μεγάλος παπαγάλος ή άρά, κ' εφώνασε σαν τρομαγμένος.

Είχε σηκωθῆ προς τὰ δεξιὰ των εις απόστασιν τριάντα έως σαράντα βημάτων.

Έξαφνα ήκούσθη ένα σφύριγμα ελαφρότατον και ένα καλαμάκι, στολισμένον εις την άκρην του μ' ένα μικρό σφαιρωμα από έντεριώνην καλαμοξύλου, ήλθε κ' εκαρφώθη εις τον κορμόν ενός φοίνικος, εις απόστασιν δύο μόνον δακτύλων από την κεφαλήν του Γιαουρῆ.

— Ένα βέλος! άνέβησεν ο ιατρός. Κτύπα τους, 'Αλόνα.

Έκυροδύλησαν και οι δύο εις τὰ τυφλά, προς το μέρος, από το όποτον είχαν έλθῃ εκείνος ο προάγγελος του θανάτου. Μόλις έπαυσεν ή αντήχησις των δύο πυροβολισμῶν, ήκουσαν πού εσπάζαν κάτι κλαδιά, και έπειτα τίποτε άλλο.

Ο 'Ινδός είχεν όρμησῃ εις το μέσον του δάσους, κραδαίνων τον καλαμοσωλήνά του, αλλά εὔρεθη αϊφνης εμπρός εις τείχος από φυτὰ και χαμόκλαδα τόσο πυκνά και τόσο γεμάτα μ' άγκάθια, ώστε ήναγκάσθη να σταθῆ και να στρέψῃ όπισω.

Απέσπασε το βέλος, το όποτον ήτο ένα καλαμάκι ελαφρόν και είχεν ως αίγμην ένα μυτερόν άγκάθι, και το έφερην εις τὰ χεῖλη.

— Είναι βαμμένο με κουράρε, — είπε, και έπτυσε κάτω.

— Μά, εσύ θά φαρμακωθῆς! — άνέβησεν ο 'Αλόνας.

— Μη φοβάσαι, είπεν ο ιατρός. Το κουράρε είναι θανατηφόρον μόνον όταν εισέλθῃ εις το αίμα του ανθρώπου: αλλά ήμπορείς να δοκιμάσης την γεῦσίν του χωρίς κανένα φόβον.

— Και ήτο για μάς αυτό το βέλος;

— Δια τον Γιαουρῆν, είπεν ο ιατρός. Οι 'Ινδοί ποτε δεν λαθεῖουν εις το σημάδι: αν το είχαν προωρισμένον δι' ήμάς, τώρα θά ήμεθα σκοτωμένοι. Εὔτυχως ο 'Ινδός μας ήκουσεν εγκαίρως το σφύριγμα του βέλους, και το απέφυγε.

— Έχει λοιπόν κάποιος συμφέρον να εξοντώσῃ τον Γιαουρῆν;

— Αυτό σκέπτομαι κ' εγώ.

— Αλλά, δια ποῖον λόγον; Διατί αὐτόν και όχι ήμάς;

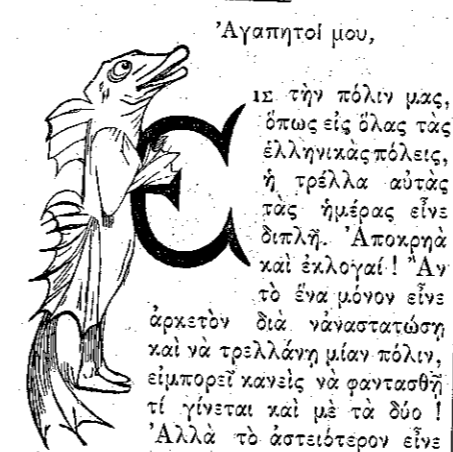
— Δια να χάσωμεν τον οδηγόν, ο όποιος μάς πηγαινει εις την πόλιν του χρυσοῦ αυτό υποπεύομαι. Ας επιστρέψωμεν γρήγορα τώρα, πριν μας έλθῃ και κανέν άλλο βέλος.

Υπεχώρησαν με γοργόν βήμα προς την όχθην του ποταμοῦ, όπου εὔρηκαν τον Δόν Ραφαήλ αρκετά ανήσυχον κ' έτοιμον να έλθῃ να τους συναντήσῃ. Πληροφορηθείς τὰ διατρέχοντα, έπεδοκίμασε την πρότασιν του ιατροῦ να επιτηροῦν αγρύπνως τον ποταμόν την νύκτα, και το πρωί να ερευνησούν εις το δάσος μήπως εὔρουν εκείνους τους μυστηριώδεις έχθρούς.

Έδειπνησαν βιαστικά και γρήγορα, και έπειτα ελαβαν τὰ μέτρα των δια να μὴν άρίσουν τους έχθρούς των να αποπλεύσουν, και να προπορευθῶν αναπλέοντες τον μεγάλον ποταμόν. Απεφάσισαν ν' αγρυπνήσουν όλην την νύκτα. Εμοιράσθησαν εις διάφορα μέρη, και κανείς των δεν έπεσε να κοιμηθῆ. Η αύγή τους επρόφθασεν αγρύπνους, αλλά τίποτε δεν είδαν να φανῆ ούτε επάνω εις την άργυράν ταινίαν του ποταμοῦ, ούτε εις τας όχθας του, ούτε υπό τὰ γιγάντια δένδρα.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΗΟΡΙΩΤΗΣ [Κατὰ τὸ 'Ιταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλιάρη]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΠΛΗ ΑΠΟΚΡΗ

Αγαπητοί μου, εις την πόλιν μας, όπως εις όλας τας ελληνικὰς πόλεις, ή τρέλλα αυτὰς τας ήμέρας είναι διπλή. Αποκρηά και εκλογαί! Αν το ένα μόνον είναι αρκετόν δια ναναστατώσῃ και να τρελλάνη μίαν πόλιν, εἰμπορεῖ κανείς να φαντασθῆ τί γίνεται και με τὰ δύο! Αλλά το αστειότερον είναι αἱ παρεξηγήσεις. Εκεί πού είσθε ήσυχαι, ακούετε εξαφνα μουσικὰς, όχλοδοήν, χειροκροτήματα, ρουκέτες, εἰμποροῦν, παιδαίμονιον. . . Τι είναι αυτός ο θρόυος; εκλογικὸς ή αποκρηάτικος; Περὰ τὰχα ή καμήλα, ή οι φίλοι του Α υποψηφίου; Χορεύει το γαϊτανάκι, ή μαινεται ή διαδήλωσις του κυρίου Β; Είναι ο ποιητής του κάρρου, ή ο μέλλων βουλευτής κύριος Γ; Και βγαίνετε εις το μπαλκόνι ή εις το παράθυρον, δια να βεβαιωθῆτε: Αλλ' από μακρὰ, ή εξέλγετε δεν είναι εύκολος. Σχηματίζετε την ιδεάν ότι πρόκει-

ται περί διαδηλώσεως, κ' εκεί πού περιμένετε κανένα κουματάρχη, βλέπετε εξαφνα να προβάλλῃ από την μαύρην μάζαν του πλήθους το φανταστικὸς στολισμένον κάρρον του αποκρηάτικου ποιητοῦ. Η ενῶ νομίζετε ότι πρόκειται περί αληθινῆς μασκαράτας, βλέπετε εξαφνα να περνοῦν αμάξια, με σημαίας, με λαλούμενα, με εικόνας, με άνθη, και με φρενήρεις ανθρώπους, αλλά χωρίς μάσκες. . .

Συχνὰ πάλιν αἱ διάφοροι συνοδεῖται ανακατεύονται. Έξαφνα την σοβαράν διαδήλωσιν διασχίζει ή τερατώδης καμήλα. Το ακροατήριον του ποιητοῦ τον αφήνει στη μέση, δια να περικυκλώσῃ κάποιον ρήτορα εκλογικόν. Βραδυνοί μασκαράδες άνέρχονται εις εκλογικόν σαλόνι, φωταγωγημένον και μυρτοστόλιστον, νομίζοντας ότι είναι σαλόνι δημοσίου χοροῦ. Και εκεί πού χορεύει το γαϊτανάκι ή παίζουσι τὰ «ρόπαλα», εξαφνα εφορμοῦν άνθρωποι κραδαίνοντες μπαστούνια και φωνάζοντες: κορδόνι! κορδόνι!

Διπλή λοιπόν φέτος ή αποκρηάμας. Και διατί όχι; Μήπως και αἱ εκλογαί, όπως γίνονται εις τον τόπον μας, δεν είναι μία όψη βακχική, και μήπως πολλάκις δεν ώνομάσθησαν «τὰ κρόνια της πολιτικῆς»; Κουτάξετε όλους αυτους τους εξάλλους κ' ένθουσιώδεις ανθρώπους, τους μεθυσμένους από την ρετσίαν του κόμματος, τους ξεφρονίζοντας και αλαλάζοντας, τους στολισμένους με σύμβολα και με εικόνας, τους χορεύοντας ή παρερχομένους υπό τον ήχον ζουρνάδων και νταουλιδῶν. Θα όμολογήσετε ότι δεν τους λείπει παρά μόνον ή μάσκα. Αλλά και ή μάσκα πολλάκις δεν λείπει, αδιάφορον αν δεν φαίνεται. . .

Οι περισσότεροι φοροῦν το προσωπεῖον του πατριώτου, του ένθουσιαζομένου από μίαν ιδεάν, ενῶ μόνον ή ιδέα του συμφέροντος τους ένθουσιάζει και τους κινεί. Αν ερωτᾶτε δε και δια τους υποψηφίους, αυτοί δα είναι πού είναι σωστοί προσωπιδοφόροι. Προσποιοῦνται τους φίλους του λαοῦ, κολακεῖουν, υπόσχονται, μοιράζουν χειραψίας και μειδιάματα, λέγουν λόγια μεγάλα. Και τί κρύπτεται εις το βάθος όλων αυτῶν; Ένας αδιάφορος, ένας φιλόδοξος, ένας έγωιστής, ο όποιος πασχίζει να γίνη βουλευτής δια να κυτᾶξῃ τὰ συμφέροντά του και να κάμῃ τους σκοπούς του. Όλίγοι, πολύ όλίγοι είναι μεταξύ των υποψηφίων οι ειλικρινεῖς, οι άγνοοί, οι αγαπῶντες αληθινὰ την πατρίδα των και πολιτευόμενοι με τον αποκλειστικόν σκοπόν να εργασθῶν δια το καλόν της. Οι άλλοι, οι περισσότεροι, φοροῦν προσωπεῖα.

Και όπως όταν έρχεται ή Καθαρά Δευτέρα και καθένας βγάξει το προσωπεῖόν του, έτσι και αυτοί, όταν τελειώσουν αἱ εκλογαί, βγάξουν το ιδικόν των και φανερόντοιν ποιοί είναι αληθινὰ και τί σκοπόν είχαν τα μεγάλα των λόγια. Αλλ' είναι άργά, — διότι έγιναν πλέον βουλευταί. Και να ιδῆτε πού θά ξαναγίνουσι. Διότι θά έλθουσι πάλιν εκλογαί, και θά ξαναφορέσουν νέας και τελειότερας προσωπίδας, και ο λαός, ο όποιος είναι ένα μεγάλο παιδί, θά τους πιστεύσῃ και θά τους ψηφίσῃ. Εἰς την Ελλάδα όλοι ανακατεύονται εις την πολιτικήν, — δυστυχώς, — και τὰ παιδιὰ ακόμη. Δια τουτο εἶμαι βέβαιος ότι δεν εἶν οἱ λέγω πράγματα, τὰ όποια δεν σᾶς ενδιαφέρουν. Έπειτα, οι μεγαλήτεροι από τους αναγνώστας μου μετ' όλίγα ετη ακόμη θά έχουν δικαίωμα ψήφου. Αλλ' αυτοί θά είναι ανεπτυγμένοι εκλογεῖς. Και θά προσέχουν καλά, θά βλέπουν και θά κρίνουν, ποῖος από τους υποψηφίους φορεῖ προσωπίδα δια να τον ξεμασκαρεύουν. Και όταν άργότερα θαποκτήσουν και το δικαίωμα να γίνονται υποψήφιοι και αυτοί, δηλαδή να είναι εκλέξιμοι, πολλοί βέβαια θά πολιτευθῶν, αλλ' εἶμαι βέβαιος ότι κανείς δεν θά καταδεχθῆ να φορέσῃ προσωπίδα. Η εποχή των θά είναι εποχή άγνότητος, ειλικρινείας, φιλοπατρίας αληθινῆς. Και αν τότε συμπέσῃ και πάλιν να έχωμεν εκλογὰς την Αποκρηάν, δεν θά λέγωμεν ότι ή Αποκρηά είναι διπλή. Αἱ εκλογαί τουλάχιστον θά γίνονται χωρίς προσωπεῖα.

Εως ότου έλθῃ ή μακαρία αυτή εποχή, ας διασκεδάζωμεν λοιπόν με τὰ διπλά μας καρναβάλια. Το θέαμα της πόλεως είναι αρκετὰ διασκεδαστικόν, και πιστεύω ότι οι νεαροί μου φίλοι δεν θά έχουν κανέν παράπονον από την συμπτωσιν, ή όποια επηύξησε φέτος την ζωηρότητα και την τρέλλαν.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Σαν αρχίζει και νυκτόνει και τ' άνδόνι κελαδεῖ, Βγαίν' ή κουκουβάγια μόνη Σε κυπαρισσιῦ κλαδί.

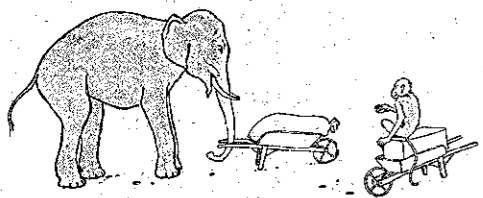
Δεν κοιμάτ' ή κουκουβάγια Με τὰ μάτια τὰ στυλπνά, Λες της έχουν κάνει μάγια Όλη νύχτα ναγρυπνά.

Όμως βλέπει στο σκοτάδι Όπως βλέπουμε στο φῶς, Και την έχει για σημάδι Για παράδειγμα ο σοφός.

Κι' ο σοφός καθὼς εκείνη Όλη νύκτα μελετᾶ, Και στα σκότη διακρίνει Την Αλήθεια που ζητᾶ.

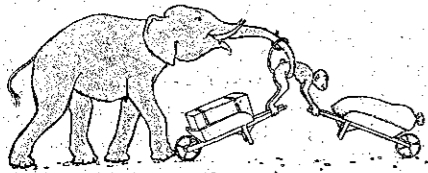
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΥΤΥΧΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Ο Έλεφας: — Καί πώς μπορώ ἐγώ νά σύρω δύο ἀμάξια, ἀφοῦ ἔχω ἕνα μόνον χέρι;

Ο Πιθηκος: — Ἄκουσε, φίλε μου Ἐμένα μου περισσεύει ἕνα ζευγάρι χέρια, ἔμένα σου περισσεύει ἕνα ζευγάρι πόδια. Συνεταιριζόμεθα;

Ο Έλεφας: — Ὡραία ἰδέα!
Ο Πιθηκος: — Βλέπετε τώρα; Ἐπι κάμνομεν δύο ἀνθρώπους Ἐμπρός!

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἦτο πολὺ ἀργά, ὅταν ἐπῆγαν νά κοιμηθοῦν, καί, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, ὁ κ. Μάρσαλ ἐπέμεινε γὰ μίνη ἢ σύζυγός του εἰς τὴν κλίνην τῆς.

Τὰ κορίτσια ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου εἶχαν πάρῃ τὸ πρωϊνὸν των γάλα; ὅταν κατέβῃ ὁ πατέρας.

— Δωροθέα! ἦτον ὁ πρῶτος λόγος του, — πῶς τολμάς καὶ φέρεσαι ἔτσι στὴν μητέρα σου; πῶς τολμάς καὶ ἀνακατεῦσαι εἰς τὸ καθεὶ, καὶ τὴν δολιεύσαι;

— Αὐτὴ εἶνε δολία, ἂν σὰς εἶπε τέτοιο πρᾶγμα, ἐφώναξεν ἡ Μαριωρή.

— Δὲν ὠμιλοῦσα σὲ σένα, Μαριωρή, ἂν καὶ εἶσαι καὶ σὺ πολὺ κακὸ κορίτσι. Ἡ Δωροθέα πρέπει νά ἐπιπληχθῇ, διότι εἶνε ἡ μεγαλητέρα καί, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπατᾷ καὶ δολιεύεται τὴν μητέρα τῆς, τί εἰμπορεῖ κανεὶς νά περιμένῃ ἀπὸ τῆς μικρότερες; Αὐτὸ εἶνε πολὺ δυσάρεστον καὶ λυπηρὸν πρᾶγμα. Τί ἀπαντᾷς ἔς αὐτό;

— Τίποτε, ἀπήνησεν ἡ Δωροθέα μετ' ἀπεφρονητικὸν τόνον. Σὰς εἶπεν ὅ, τι ἤθελε αὐτὴ, καὶ φυσικὰ προτιμᾷτε νά πιστεῦτε μᾶλλον αὐτὴν καὶ ὄχι ἐμένα, πού με γνωρίζετε τόσα χρόνια πρὶν ἀπ' αὐτὴν.

— Ἐννοεῖται! τὴν μητέρα σὰς πιστεύω! Πῶς νά πιστεύσω ἕνα κορίτσι πού φέρεται μετ' ὅσην δολιότητα; . . .

— Περιττὸν τότε νά ὀμιλήσω, ἀπήνη-

τησεν ἡ Δωροθέα. Ἐγὼ ἔκαμα ὅτι ἡμποροῦσα γιὰ νά περνοῦμε μετ' ἀγάπην ἄλλὰ εἶνε χαμένος ὁ κόπος μετ' ἀγαπῆται τόσον ἀσθενῆ σὰν τὸν ἰδικόν τῆς, καὶ τί θὰ συμβῇ πιά ἄμα ἔλθῃ καὶ πεθερὰ κοντὰ στὴν μητροιά, στὸ σπίτι, καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω. Ἦθελα μοναχὰ νά μποροῦσα νὰ φεύγα ἀπὸ δῶ μέσα.

— Θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ, ὁ ὁποῖος εἶχε θυμώσῃ στὰ καλά πλέον. Θὰ το σκεφθῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ τώρα, νά πᾶτε ὅλες στὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, καὶ νά μὴ φανῇ καμμίαν μπροστά μου, πρὶν ζητήσετε ταπεινότατα συγγνώμην ἀπὸ τὴν μητέρα σας.

Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἐπέρασε παραπολὺ στενόχωρα δι' ὅλους, καὶ ἡ Δωροθέα ἦτο καταλυπημένη, διότι, ἂν καὶ ἦτο θυμωμένη μετ' οὓς γονεῖς τῆς, ἐγνωρίζε πολὺ καλά ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἔπαισε καὶ αὐτὴ διὰ τὰ γενόμενα. Ἡ Μαριωρὴ ἔβλεπε διαφορετικὰ τὰ πρᾶγματα, καὶ ἡ Μαριάννα ἐκάθητο καὶ ἔχυνε ποτάμι τὰ δάκρυα. Ἡ Ἐβελίνα ἐπήγγαινε νά σκάσῃ, διότι δὲν τῆς ἄρρεσε καθόλου νά καθέται σὰν τιμωρημένη μακρὰ ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ τὴν τραπεζαρίαν, αἱ δὲ μικρότεροι ἦσαν πολὺ φοβισμένοι καὶ λυπημένοι, σὰν νά ἦσαν καὶ αὐταὶ πραγματικῶς ἄξιοι νά τιμωρηθοῦν.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐσηκώθη μετὰ τὸ τσάι, ὅταν εἶδεν ὅτι εἶχαν ἀναπαυθῆ ἄρκετὰ καὶ ὅτι εἶχαν ἀρχίσῃ νά βλεπῇ τὰ πρᾶγματα μετ' ἡμετέραν τῶν ὄψιν. Ἐσκέφη ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε φερθῆ μετ' ὀλίγην ἀυστηρότητα καὶ τραχύτητα, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ μετ' ἀπεφρονῆ ψυχραιμίαν τὰ κορίτσια, καὶ ὄχι ἀμέσως νά ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ιστορίας των. Ἐλέγεν ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτο νά μὴν το ἔλεγε τοῦ ἀνδρός τῆς, ἀλλὰ παρηγορήθη μετ' ἡμετέραν ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ πα ἐπισημοῦσεν ὅλα ἢ ὅλα τα ἐπαίρους στὸ ἄσπειον.

Ἐξῆφρα τὸν ἠκούσεν ἐπανερχόμενον. Καὶ ἔσπευσε νά τον ὑποδεθῇ. Ἐφαινετο πολὺ σοβαρὸς, καὶ ἀφοῦ τὴν ἠρώτησε διὰ τὴν ὑγίαν τῆς, εἶπεν ὅτι ἐπήγγαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης νά εἰπῇ εἰς τὰ κορίτσια τὴν ἀπόφασίν του.

— Τὴν ἀπόφασίν σου; ἐφώναξεν ἐκπληκτὸς ἡ κυρία Μάρσαλ. Τί θέλεις νά εἰπῆς, Φράγκ; Ἐλπίζω πῶς δὲν τα ἐμάλωσες πολὺ τὰ κορίτσια, διότι ἀρχίζω νά βλέπω ὅτι πολὺ ἐβιάσθηκα γὰ σοῦ το εἰπῶ . . .

— Αὐτὸ με πείθει ὅτι ἔκαμα ἐκαίνο πού πρέπει, ἀπήνησεν ὁ σύζυγός τῆς.

Καὶ δὲν ἐπρόσθεσε τίποτε ἄλλο, ἕως ὅτου εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης. Τὰ κορίτσια ἐσήκωσαν τὰ μάτια των ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσχολίας των, καὶ ἐκύτταξαν μετ' ἀκατωμένον ὄφρος τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ δὲν εἶπαν λέξιν.

— Κορίτσια, ἤρχισεν ὁ κ. Μάρσαλ, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν γῆρας καὶ σήμερον τὸ πρωί, δὲν ἔχω σκοπὸν νά γάνω τὸν καιρὸν μου μετ' ὀλίγια καὶ ἐπιπλήξεις. Συμφωνῶ μετ' ἡν Δωροθέαν ὅτι τὸ σπῆτι εἶνε τώρα παραπολὺ μικρὸ γιὰ ὅλους μας, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ὑπάγουν αἱ τέσσαρες μεγάλες εἰς ἕν παρθεναγωγεῖον τῆς πόλεως Μπάθ. Σήμερον εἶνε Τετάρτη εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον εἰδοποιήσα, καὶ σὰς περιμένουν τὴν Παρασκευὴν ἔχετε λοιπὸν αὐριον ὅλην τὴν ἡμέραν νά κάμετε τὰς ἐτοιμασίας σας.

Δύσκολον εἶνε νά εἴπωμεν ποῖον κατετάραξε περισσότερο αὐτὸ τὸ ἄγγελμα. Πρῶτῃ ἡ κ. Μάρσαλ ἔλαβε τὸν λόγον. — Ἀληθινὰ, Φράγκ, εἶπε, — ἄσπει εὔσαι;

— Χωροῦν ἄσπει εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα; Νομίζεις ὅτι εἰμπορῶ νά μένω ἡσυχος, ἐνῶ ἐσὺ συγχύζεσαι καὶ ἀρρωσταίνεις μετ' αὐτὰ τὰ κορίτσια; Ὅλος ὁ κόσμος φρονεῖ ὅτι τοὺς χρειάζεται πολὺ τὸ παρθεναγωγεῖον, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τέλους θὰ μάθουν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὲς μόνον στὸν κόσμον καὶ ὄχι ἄλλος κανένας. Τὸ εἶπα ὅλα ἔχουν κανονισθῆ πλέον, καὶ τὴν Παρασκευὴν φεύγουν. Εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ ν' ἀλλάξωμεν τώρα γνώμην. Ὅλα τὰ ἐτακτοποιήσα πρὶν ἔλθω στὸ σπίτι, διότι ἐγνωρίζα ὅτι μετ' ἡν καλὴν καρδίαν πού ἔχεις, θὰ ἐπαίρους ἀμέσως τὸ μέρος των.

— Μὰ, σὲ τί παρθεναγωγεῖον θὰ πᾶνε; Νομίζω ὅτι πρέπει νά ἐξετάσωμεν πρῶτα, διότι, καὶ ἂν πᾶνε, δὲν πρέπει νά κακοπεράσουν. Δὲν εἶνε δυνατόν νά τα στείλῃς ἔτσι — δὰ, χωρὶς νά ξεβρωμεν πού πηγαίνουν!

— Τὸ παρθεναγωγεῖον εἶνε πρῶτης τάξεως. Μοῦ το ἔξυστήσεν ὁ Χάρτλεϋ. Ἐχεῖ ἐκεῖ τὴν ἀνεψίαν του, καὶ λέγει ὅτι εἶνε ἔξοχον, τὸ καλλίτερον τῆς Μπάθ. Τὸ διευθύνει ἡ μὴς Μπάρκερ, μία πολὺ ἔξυπνη γυναίκα, ὡς λέγει ὁ Χάρτλεϋ. Τῆς ἐτηλεγράφησα ἂν εἶχε κενὰς θέσεις διὰ οἰκοτρόφους. «Ναί», μοῦ ἀπήνησεν. Τῆς ἐτηλεγράφησα πάλιν νά περιμένῃ τὰ κορίτσια τὴν Παρασκευὴν, καὶ δὲν ὠφελοῦν πιά τίποτε τὰ λόγια. Θὰ τοὺς κάμῃ καλὸ αὐτὸ καὶ στὸν χαρακτήρα των καὶ στὰς γνώσεις των, διότι γνωρίζω ὅτι παραπολὺ ἐνοπίαζεν ἡ μὴς Δάλυ.

— Κάμετε λάθος, ἔχετε λάθος, κύριε Μάρσαλ! ἀνέκραξεν ἡ μὴς Δάλυ, ἡ ὁποία ἐλησμονῆσεν ἔξαφνα τὴν δειλίαν τῆς, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλαν τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ριζωμένη, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ἠκούσθη τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα.

Εἶχε σηκωθῆ χωρὶς νά προσέξῃ ὅτι τὸ λεπτὸν τῆς ὀδοντοκον χειροτέχνημα εἶχε πέσῃ μέσα στὰ κάρβουνα τοῦ τζακιού. . . .

— Φοβοῦμαι πολὺ, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μία ξένη εἰμπορεῖ νά καταστρέψῃ

τοὺς χαρακτήρας των, διότι δὲν τοὺς γνωρίζει καὶ δὲν τοὺς ἐννοεῖ. . . Ὅσον διὰ τὸν κόπον, δὲν εἶνε κανένας κόπος, σὰς βεβαίω, πού κάμνω μᾶθημα στὰ κορίτσια.

— Τώρα πλέον το ἀπέφασισα, ἀπήνησεν ὁ κύριος Μάρσαλ, καὶ τίποτε δὲν με μεταπειθεῖ. Ἐλπίζω — ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς θυγατέρας του — ὅτι μετ' ἡν μέλλουσαν διαγωγὴν σας θὰ δεῖξετε ὅτι πραγματικῶς λυπεῖσθε καὶ ἐντρέπεσθε διὰ τὸ κακὸν σας φέρσιμον πρὸς τὴν καλὴν μητέρα σας.

— Μὴ, Φράγκ, μὴ! ὠλόλυξεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Ὡ φτωγὰ μου κορίτσια, δικό μου εἶνε ὅλο τὸ σφάλμα!

— Ἐννοεῖτε λοιπὸν, πατέρα, νά μας ἀκούσετε; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νά πιστεύσῃ τ' αὐτιά τῆς.

— Τώρα ἐννοῶ πολὺ καλά τί λογιῆς ἦτο ἡ διαγωγή σας ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν! ἀπήνησεν ὁ πατέρας τῆς. Ἐννοια σου, καὶ δὲν με φέρνετε ἐμένα εἰς τὰ νερά σου!

— Μὰ, ἀφοῦ θέλετε νά κάμετε αὐτὸ τὸ σκληρὸ πρᾶγμα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, προσπαθοῦσα νά ὀμιλήσῃ μετ' ἀσθηρότητα καὶ ἡρεμίαν, στείλετε τοῦλάχιστον ἐμένα καὶ τὴν Μαριωρὴ. Γνωρίζω πῶς θὰ εἶνε πολὺ κακὸ γιὰ τὴν Ἐβελίνα καὶ τὴν Μαριάννα.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Εἶπαμεν ὅτι ὁ Λεονταράκης δὲν ἡμποροῦσε νά λησμονῆσῃ. Τὸ εἶχε πάρῃ κατάκαρδα. Ἐπνοῦσε ἡ καρδιά του πρὸ τὸ κακὸ του (χωρὶς νά λογαριάσωμε καὶ τὸν πόνο πού εἶχε ἀπὸ τῆς ζυλίας μετ' ἡν ῥίγα στὲς πατούσες του), καί, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἀναθε ἡ μαγία του νά ἐκδικηθῇ.

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἔλεγε μοναχὸς του, ἀκούς ἐκεῖ, νά με δεῖρῃ αὐτὸς, ἐμένα, τοῦ βασιλέα τὸ παιδί! Ἐνὰς παληοπίθηκος ἐκεῖ, σὰν τὸν γέρο Τζέκο-Τζέκο, καὶ νά τυραννῇ, καὶ νά βασιλεύῃ τὸν πρῶτον πρίγκιπα;!

Καὶ καθὼς ἔλεγε «τὸν πρῶτον πρίγκιπα», ἐμοῦγγρίζαν ἐκεῖνα τὰ ρῶ του τόσο ἄγρια, πού ἀλλοίμωνον στὸν κύριον Μαῖμουδιάδην, ἂν ἦτανε κοντὰ ἐκεῖνην τὴν στιγμήν! . . .

Ἄφριζε καὶ ἀγρίευσεν ὁ Λεονταράκης, ἄμα ἦτανε μοναχὸς του καὶ τοῦ ἤρχε-

το εἰς τὸν νοῦν ἡ προσβολὴ πού του εἶχε κάμῃ ὁ δάσκαλός του. Εἰς τὴν παράδοσιν, ὅστε ἐπρόσθεσε πιά οὔτε ἐμελετοῦσε.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ξεῦρετε τί ἦτανε; Νὰ μὴ λέγῃ τὸ μᾶθημά του κανένα παιδί, καὶ ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης καθημερινῶς νά τοὺς βάζῃ κουλοῦρες, καὶ νά γράφῃ γράμματα εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ νά κάμῃ παράπονα φρικτά.

Ἡμέρα δὲν ἐπερνοῦσε χωρὶς νά λάβῃ ἡ κυρία βασίλισσα Λεονταρίνα καὶ μίαν ἀναφορὰν, καλλιγραφικώτατα γραμμένην, ἀπὸ τὸν κύριον Μαῖμουδιάδην.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κυρία ὑπουργίνα Τιγρίνα ἐπαίρει γραμματάκι, ὅπου τὴν ἐπαρακκλοῦσε ὁ δάσκαλος νά τιμωρῆσῃ τὴν δεσποινίδα Τιγρίναν, «διότι τοῦ εἶχεν ἀθαδιάσῃ.»

Καὶ ὁ γέρω-παρεδρος ὅμως, ὁ κύριος Ἀγριοκαπρός, ἔβαζε τὸν υἱὸν του, τὸν φιλαράκον μας τὸν Ἀγριοκαπράκον, νά του διαβάσῃ τὴν σημείωσιν πού του ἐ-

στελνε κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὁ κύριος δάσκαλος.

Ἡ σημείωσις τακτικὰ ἔλεγε τὰ ἐξῆς: «Ἐκαμε τόσην ἀταξίαν ὁ μικρὸς σας ὥστε καλὸν θὰ ἦτο, ὑποθέτω, διὰ νά σωφρονισθῇ, νά του κόψετε τὰ μιὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ καρῦδια πού του δίνετε κάθε Κυριακὴν διὰ τὰ μικρά του ἐξοδα.»

Καθὼς ξεῦρετε, τὰ ζῶα δὲν ἐλογάριαζαν τοὺς παράδους των μετ' ἡν λίρες, δραχμὲς ἢ δεκάρες, ἀλλὰ μετ' ἡν καρῦδια μεγάλα, καρῦδια μέτρια καὶ καρυδάκια.

Ἐννοεῖται, ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γνωστά, καὶ ὅλον τὸ δάσος μετ' αὐτὰ εἶχε νά κάμῃ.

— Δὲν πᾶει καλὰ τὸ σχολεῖον! Κᾶτι τρέχει! — ἔλεγον ὅλοι.

Καὶ το ἐσυζητοῦσαν ὄχι μοναχὰ αἱ μικρὲς νοικοκυράδες τῆς γειτονίας, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα ὑποκείμενα.

Ἴδου, παραδείγματος χάριν, τί συνέβη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ παλάτι.

— Ἀγαπητῆ μου κυρία Ὑπουργίνα, ἔλεγεν ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Λεονταρίνα, στὴν κυρίαν Τιγρίναν, — σὰς βεβαίωσω, πῶς γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ τὸ ἴδιο συμβαίνει! Χθὲς ἀκόμα ἦταν ἐδῶ ἡ ξεῦγε-

« Ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἐπῆγαν νά πετάξουν. »

νεστάτη δεσποινὶς Ἀλεποῦ, καὶ μου ἔλεγε ὅτι καθημερινῶς τῆς στέλνει ὁ δάσκαλος ἀπανταχοῦσας γιὰ τὸ ἀνηψάκι τῆς, τὸν Ἀλεπουδάκη, — ξεῦρετε. . . ἐκεῖνο τὸ ξυπνο ἀγορακι. Αὐτὴ ὅμως ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν πταίει ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης εἶνε λέει, πολὺ κακὸς καὶ ἄγριος, καὶ τὰ τιμωρεῖ γιὰ τοῦ φύλλον πῆδημα, τὰ καίμενα τὰ παιδιὰ. . . Ἐγὼ, τί νά σας πῶ, πολὺ το συλλογίζομαι, καὶ βλέπω ὅτι δὲν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον (καὶ ἐτόνισεν δυνατὰ αὐτὰς τὰς λέξεις), νά στείλω στὸ σχολεῖον τοῦ κ. Μαῖμουδιάδου, τὴν Μαριάνθη μου καὶ τὸν Ἀριστομένη μου!

Τὰ δύο μικρὰ βασιλόπουλα, ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀριστομένης, ἐκάθηγον στὰ γόνατα τῆς Μεγαλειοτάτης μητέρας των, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἐπῆγαν νά πετάξουν.

— Ἀ! ἡσυχᾶστε, κακόπαιδα, γιατί σας στέλνω τώρα καὶ ὅλας στὸ σχολεῖον! — τοὺς εἶπεν ἡ μητέρα των.

Καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὴν τρομάρα των ἐπαυσαν τὰ γέλια.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Νά με δεῖρῃ αὐτὸς, ἐμένα;! »

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΓΚΙΑΛΑΣ

Γυγιών Ἀθροῦν Βραβείου ὑπὸ τὸ ψευ-
δώνυμον Νικητοκόρας.
(10ε εἰκόνη τῶν 1901, σελ. 375)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
[10ε φύλλον 3, σελ. 20].

Ὅτι εἶμαι πάνσοφος...
Τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε! — σὰς ἀ-
κούω που φωνάζετε. Ἐμεῖς ὅμως εἴμε-
θα πανσοφώτεροι ἀπὸ ἐσένα, Ἀνανία
μου, διότι ἐλύσαμεν τὰ προβλήματα σου!
— Ἀμὴ δὲν τα ἐλύσατε! σὰς ἀπαντῶ
κ' ἐγώ. Ἄν τα ἐλύνατε, δὲν θὰ ἐκα-
μαρόνατε τόσον διὰ τὴν πανσοφίαν σας!
Ἐνόμισαν πολλοὶ ὅτι λύονται μα-
θηματικά προβλήματα με' ἀλογισμαί-
για εἰς βάρος μου. Καὶ δι' αὐτὸ μεγά-
λο... βάρος ἀνέλαβα, ὅταν ἐπῆγα νὰ πα-
ραλάβω ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλά-
σεως» τὸν σωρὸν τῶν λύσεων, με' τὰς
ὁποίας... ἐλύθηκα στὰ γέλια.
Ἐδιάβαλα, ἐδιάβαλα, καὶ ἀντὶ λύσεων
ἔβλεπα κατὶ πράγματα τρελλὰ... γιὰ
δέσιμο! Καὶ εἶχα ἀπελπισθῆ πλέον ὅταν
(ὦ, τῆς ἀνεπίστου χαρᾶς!) ἡ Ἀρέλι-
στος Χαρά με' κατὶ γέλια (χὰ χὰ! χὰ!)
μοῦ στέλλει ὀρθὴν τὴν μίαν λύσιν:
— Ἡ γαλοπούλα ζυγίζει ὀκτάδες 8!
(Φυσικά διότι, ἂν ἐζύγιζε 6 ὀκτάδες
(ὅπως μου ἔγραφαν πολλοί), τὸ ἥμισυ
τοῦ βάρους τῆς θὰ ἦτο 3 ὀκτάδες, καὶ
4 ὀκτάδες, = 7, ὅπερ παράλογον. Ἐνῶ,
ὅταν ζυγίζη 8 ὀκτάδες τὸ ἥμισυ εἶνε 4,
καὶ 4 που ἔχομεν δεδομένας, = 8, ὅπερ
εἶδει δεῖξαι. Οὔτε χωρεῖ καμμιά ἄλλη
λύσις. Δοκιμάσατέ το ἀλγεβρικῶς, δο-
κιμάσατέ το πειραματικῶς. (δηλαδὴ θυ-
σιάσατε ὀδύνηρα κοπάδια ἀπὸ γάλους

καὶ γαλοπούλες διὰ νὰ τα ζυγίσετε)
καὶ ἄλλην λύσιν δὲν θα εὑρετε). — Κλεί-
ει ἡ παρένθεσις καὶ αἱ ἐντὸς μικρότεροι
παρένθεσις.
Προχωρῶ εἰς τὴν ἔρευαν, καὶ ὁ Κυ-
ρίαρχος τῆς Θαλάσσης, ὁ ὁποῖος τὰ
κάνει θάλασσα εἰς τὸ ζύγισμα τῆς γα-
λοπούλας, μοῦ ἀπαντᾷ ὀρθῶς:
— Τὸ μολύβι λεπτά 25 καὶ ὁ κον-
δυλοφόρος 2,25.
(Φυσικά διότι, ἂν τὸ μολύβι εἶχε λε-
πτά 50 (ὅπως ἐγγελάσθησαν καὶ μου ἔ-
γραφαν πολλοί), ὁ κονδυλοφόρος δὲν θα
ἦξιζε δραχμὰς 2 παραπάνω ἀπὸ τὸ μολύ-
βι (ὅπως ὀρίζει τὸ πρόβλημα); ἀλλὰ
μόνον 1,50.)
Ἐξηκολούθησα τὴν ἔρευαν, καὶ ἀνε-
κάλυφα οὕτω ὅτι ἔλυσαν:
1ον. Τὸ ἐν μόνον πρόβλημα οἱ δύο
ἄνω μνημονευθέντες καὶ οἱ ἑξῆς: Μα-
ρία-Λουίζα Φιλιππα Σκιάι (κρίμα στὸ
ποίημα!), Νίνα Μπερλή, Γεώργιος Ν.
Παπαγιολίου, Ἀετιδέου, Τατάρης,
Γεώργιος Α. Σισίνης, Υἱοὶ Β. Κω-
στομοῖου. Στέμμα τῆς Ἑλλάδος.
2ον. Καὶ τὰ δύο προβλήματα: Παύ-
λος, Ἐλλήν Ἀθλητῆς, Σαρθέος Βοσ-
κός, Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, Ὁ-
κύπουκ Ἀχιλλεύς, Στ. Ν. Νικολαΐ-
δης, Ἀνδρέας Κ. Δρακόπουλος, Ἐ-
ρυθρόν Προσωπεῖον, Μαρία Μ. Λαγ-
καδά, Ταπεινὸ Γιοσεμί, Θ. Ν. Φι-
λάρετος, Ὁρῶν Ἀμάραντος, Ἀγ-
κυρα τῆς Σωτηρίας, Παῦλος Ἀλ-
Περόγλου, Γ. Κ. Ἀγγελόπουλος,
Μέγιστος, Προμηθεὺς Δεσμώτης, Μα-
ρία Παπαϊωάννου, καὶ κάποιος ποῦ ἐ-
λησημόνησε νὰ υπογράψῃ.
Δὲν ἔλυσαν τὰ προβλήματα ὅσοι δὲν
ἔλαβαν τὸν κόπον νὰ τα λύσουν, ἀλλὰ
τὰ ἐξέλαβαν ὡς λογοπαίγνια.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ
ΣΗΜ. τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». —
Ὅταν ὁ προσφιλέτης μου ψυχογυῖδς ἔφερε
τὴν κρίσιν του ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ του
καὶ τὴν ἀνέγνωσα, τῷ ἀπηθύνα ἐπειτα
ἐν βλέμμα ἐρωτηματικόν, με' μεγάλην
ἐννοίαν.
Αὐτὸς ἔκαμε τὸν ἀδιάφορον.
— Αἱ! καὶ τὰ βραβεῖά που ὑπεσχέ-
θης; τὸν ἠρώτησα.
— Ἄ! ναι, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Ἀνανί-
ας. Πόσοι εἶνε αὐτοὶ που ἔλυσαν τὸ ἕνα
μόνον πρόβλημα;
Τοῦς ἐμέτρησα:
— Ἐνδεκα
— Ἴδου λοιπὸν διὰ τοὺς ἑνδεκα ἐν λα-
χεῖον, συμφώνως με' τὴν προκήρυξίν μου.
Καὶ μου παρουσίασεν ἕνα κατακαίνουρ-
γον γραμματίον τοῦ Λαχεῖου τῶν Ἀρ-
χαιοτήτων.
Τὸ ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου.
— Φέρε τώρα καὶ τὴν λαχειοφόρον
ὁμολογίαν διὰ τοὺς 18 ποῦ ἔλυσαν καὶ
τὰ δύο προβλήματα, — τοῦ εἶπα.

— Ποίαν λαχειοφόρον ὁμολογίαν;
— Αὐτὴν που ὑπεσχέθης...
— Νὰ με συγχωρῆτε, κυρία Διάπλα-
σις, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας. Ἐγὼ εἶπα
«λαχ. ὁμολογίαν» δηλαδὴ λαχειοφόρον
ὁμολογίαν. τούτέστι ὁμολογίαν περὶ
λαχεῖου, καὶ τοὺς τὴν κάμνω: «Ὁμο-
λογῶ ὅτι ἕως τώρα δὲν ἐκέρδισα εἰς
κανὲν λαχεῖον»!
Ἐἶπε, καὶ ἀνεχώρησε με' ὄλην τὴν
σοβαρότητά του.
Ἔστρεψα τότε τὰ βλέμματά μου πρὸς
τὸ λαχεῖόν μου, καὶ τί εἶδα νομίζετε;
Ἦτο μὲν κατακαίνουργο, ἀλλὰ τῆς
περασμένης κληρώσεως, ἐπομένως χωρὶς
καυμῖαν ἀξίαν.
Ὁρισμένως ὁ Ἀνανίας μου εἶνε ἀ-
διόρθωτος!
Διὰ νὰ μὴ ἔχουν ἕμως παράπονα οἱ
λύται τῶν ἀστειῶν προβλημάτων του, ἀ-
πονέμω [E] εἰς ὅσους ἔλυσαν μόνον τὸ
ἐν, καὶ [EE] εἰς ὅσους ἔλυσαν καὶ τὰ
δύο.
Υ. Γ. Ἐπιθεωρῶν τὰ τυπογραφικὰ
δοκίμια τῆς κρίσεώς μου. βλέπω τὰ
βραβεῖα που μοιράζει ἡ «Διάπλασις» καὶ
τα ἐγκρίνω, προσυπογράφω τὸ παρὸν,
καθ' ὅσον μάλιστα... δὲν πρόκειται
νὰ τα πληρῶσω ἐγώ.
Ο ΑΝ.
ΜΕ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΩΝ
Μοῦ διηγήθησαν μίαν νοστιμωτάτην
ιστορίαν, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ καὶ νὰ συνέβη
εἰς τὰς Ἀθήνας.
Ἐνας φοιτητῆς, νεοφερμένος ἀπὸ τὴν
ἐπαρχίαν του, ἐγνωρίσθη καὶ ἐσχετίσθη
με' διαφόρους συμφοιτητάς του. Τὸν ἔ-
βλεπαν αὐτοὶ ὅτι σπανιώτατα ἐπῆγαιεν
εἰς τὸ καφενεῖον καί, ὅταν ἐπῆγαιεν,
ἔπινε ἀπλῶς τὸν καφέ του κ' ἔφευγεν ἀ-
μέσως. Τὸν ἔβλεπαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
νὰ τρώγῃ λιτότατα, νὰ πληρόνη, καὶ νὰ
φεύγῃ ἀμέσως. Τὸν ἔβλεπαν κοσιμώτατα
ἐνδεδυμένον πάντοτε, εἰς τὰς παραδόσεις.
Μίαν ἢ δύο φορές τον ἐπροσκάλεσαν εἰς
τὸ ζυθοπωλεῖον, καὶ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ
τοὺς συνοδεύσῃ. Τοῦ ἐπρότειναν νὰ τον
κεράσουν, καὶ αὐτὸς δὲν ἐδέχθη.
— Λοιπὸν, δεῦτερος λόγος δὲν χωρεῖ!
Ἐἶνε φιλάργυρος, εἶνε ἐξηγταβελόνης!
εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σχετικῶς του.
— Ναι, ναι! ἐπανέλαβον οἱ ἄλλοι ἐν
χορῶ, εἶνε φιλάργυρος!
Καὶ δὲν τον ἀνέφεραν πλέον εἰς τὰς
συνομιλίας των παρὰ με' τὸ ἐπίθετον: ὁ
φιλάργυρος. Δὲν ἄφιναν, ἐννοεῖται, καμ-
μίαν εὐκαιρίαν νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ τον
περιπαίζου διὰ τὸ ἐλάττωμά του, τὸ
ὅποιον πραγματικῶς ἦτο ἀνύπαρκτον.
Ἦτο πτωχὸς ὁ κακόμοιρος, οἱ χρηματι-
κοὶ του πόροι ἦσαν πολὺ περιωρισμένοι,
καὶ ἐπενοῦσε με' ὄλην τὴν δυνατὴν οἰ-

κονομίαν, διὰ νὰ μὴ ἐπιθάρυνῃ πολὺ τοὺς
ἀπόρους γονεῖς του. Εἰργάζετο μάλιστα
τὴν νύκτα, ἔκαμνεν ἀντίγραφα δικηγό-
ρων, διὰ νὰ ζῇ.
Με' τὰ πολλὰ πειράγματα καὶ τοὺς ὑ-
παινιγμούς, ἀντελήθη ἐπὶ τέλους καὶ αὐ-
τὸς τί εἶχαν οἱ συμφοιτηταὶ του καὶ τον
ἐπείραζαν. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τοὺς δώ-
σῃ νὰ ἐνοήσουν ὅτι ἦτο ἐσφαλμένη ἡ
ιδέα των. Αὐτοὶ διαρκῶς τον ἐφόρτωναν
με' τὸν τίτλον τοῦ φιλαργύρου.
Μίαν ἡμέραν ὅμως, βόμβα ἐπέσεν εἰς
ὄλην τὴν συντροφίαν των τὸ ἄγγελμα:
— Ὁ φιλάργυρος μᾶς καλεῖ σὲ τρα-
πέζι!
Πραγματικῶς ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς
γνωρίμους του φοιτητάς ἐκεῖνο τὸ βράδυ
εἰς δεῖπνον μεγαλοπρεπέστατον. Ἐν ἀπὸ
τὰ φοιτητικὰ ἐστιατόρια εἶχε λάβῃ τὴν
παραγγελίαν, καὶ εἶχεν ἐτοιμάσει ἐκλε-
κτότατα φαγητὰ διὰ τοὺς καλεσμένους
τοῦ φιλαργύρου. — Ἄς τὸν ὀνομάζωμεν
καὶ ἡμεῖς με' τὸ παρωνύμιόν του...
Ἐφαγαν καὶ ἔπιαν περίφημα, καὶ
κατὰ τὰ ἐπιδόρπια αἱ προδόσεις ἐπῆραν
κ' ἔδωσαν. Ὅλοι συνεχάρησαν τὸν ἀμ-
φιτρώνα διὰ τὴν λαμπρὰν διασκεδασί-
ν ποῦ ἔκαμαν, ὅλοι του ἐξητοῦσαν συγ-
γνώμην διὰ τὸ ἐπίθετον, με' τὸ ὅποιον
τόσον ἀδίκῃ τὸν εἶχαν στολίσῃ.
Σηκόνεται τελευταῖος καὶ ὁ καλεστής.
— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εἶπε,
διότι ἐτιμήσατε τὴν πρόσκλησίν μου,
διότι ἐπίσθητε πλέον ὅτι δὲν εἶμαι φι-
λάργυρος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξοδευτῆς.
Ἐδοκιμάσατε ἐσεῖς τὴν ἐλευθεριότητά
μου, θέλω τώρα κ' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω
τὰ φιλεύσπαχνα αἰσθηματὰ σας καὶ τὴν
γενναϊοδωρίαν σας. Γνωρίζω ἕνα πτω-
χὸν φοιτητῆν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς
μεγίστας οικονομικὰς δυσχερείας, χωρὶς
νὰ πταίῃ αὐτὸς καθόλου. Εἶνε κρῖμα νὰ
ὑποφέρῃ αὐτὸς διὰ τὸ σφάλμα τῶν ἄλ-
λων. Προτείνω λοιπὸν νὰ του κάμωμεν
μίαν συνεισφοράν. Ἐγὼ βάζω ἕνα δί-
πραγρον. Θέλετε καὶ σεῖς νὰ τον βοη-
θήσετε;
Ὅλοι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ προσφέρουν
τὸ βοήθημά των ἄλλος δίπραγρον, ἄλ-
λος περισσότερα, μερικοὶ μάλιστα ἔδω-
σαν καὶ τάλληρον. Ὅταν ὁ κατάλογος
τῆς συνεισφορᾶς συνεπληρώθη, ὅταν ὁ
προτείνων ἐμάζευσεν τὰ χρήματα καὶ τα
ἐκλείσεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἔ-
λαβε πάλιν τὸν λόγον:
— Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ δευτέραν φο-
ράν, κύριοι, διὰ τὴν ἀγαθὴν σας καρδίαν.
Τώρα εἶμεθα ἐξωφλημένοι. Ὅπως μ'
ἐπεριπαίζατε ἐσεῖς, ἔτσι σὰς ἐπεριπαί-
ξω κ' ἐγώ. Διότι ὁ πτωχὸς φοιτητῆς, ὁ
ὁποῖος περιήλθην εἰς οικονομικὰς στε-
νοχωρίας, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἦναγκά-
σθη νὰ ἐξοδύσω ὅ,τι εἶχα διὰ νὰ πε-
ράσω οικονομικώτατα δύο μῆνας, καὶ νὰ
σας κάμω τὸ τραπέζι, ὅπου ὅλοι σας

ὁμολογήσατε ὅτι δὲν εἶμαι φιλάργυρος.
Τώρα, με' τὴν συνεισφοράν σας, ἐκαλύ-
φθησαν τὰ ἐξοδά μου. Καὶ εἶμεθα ἴσα-
ῖσα.
Κανὶς δὲν ἤυρε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ!
ΜΕΓΡΟΣ ΜΥΡΓΑΓΟΣ.
ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
Ἦς τὸ ἀμερικανικὸν πανεπιστήμιον τῆς
Πενσυλβανίας φοιτᾷ ἕνας νεκρὸς σπουδα-
στῆς, ὀνόματι Ἐλγούδ Γκρόβαν, ὅστις εἶνε
μὲν τυφλὸς ἐκ γένεθός, ἀλλὰ φαίνεται πε-
ρισσότερον... ἀνοικτομμάτης ἀπὸ πολ-
λοῦς που ἔχουν καὶ τὰ δύο τῶν μάτια.
Πρῶτον, δὲν τον μέλει διόλου ὅτι εἶνε τυ-
φλός, ἀλλὰ ἔχει ἄπειρον αἰσιοδοξίαν διὰ
τὸ μέλλον του· δευτέρον, εἶνε ἐπιμελέ-
στατος καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς τά-
ξεώς του· τρίτον, παίζει σάκι τόσον τε-
χνικά, ὅτε θὰ διακριθῇ μίαν ἡμέραν με-
ταξὺ τῶν πρώτων ζητριχιστῶν τοῦ κόσμου·
τέλος, ἔχει τόσον ὀρεξίν τὴν ἀκοήν, ὅτε
δύναται νὰ σας εἰπῇ ποῦ πηγαίνει ἕκα-
στον ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα λεωφορεῖα που
περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν κατοικίαν του,
διότι κατορθώνει καὶ τα διακρίνει ἀπὸ τὴν
κρότον τῆς μηχανῆς των.
Ἦνε ἡ ἐποχὴ τῶν χαρτίνων ἀετῶν.
Καὶ ζεῦρετε τί λέγει ἕνας Ἀγγλος ἐπι-
στήμιον;
— Ἄν θέλετε, γράφει, νὰ εὐρῆτε τοῦς
μέλλοντας ἐφευρέτας ἀεροστάτων καὶ ἀε-
ροπλοίων, κυττάζετε ποῖα παιδάκια ζε-
τρελλὰ οἰται με' τὸ παιγνίδι τῶν ἀετῶν!
Μία παρατήρησις τοῦ Ἀνανία:
Ποτὲ τὸ παιδί δὲν ἠμιλεῖ με' τόσον θάρ-
ρος καὶ αὐτοπεποιθῆσιν παρὰ ὅταν συζη-
τῇ κατὶ τι, τὸ ὅποιον κάμνει ὅτι τάχα
το καταλαβάνει, με' κάποιον που ζεῦρει
ὅτι δὲν το καταλαβάνει!
Οἱ μικροὶ Ἰαπωνέπιδες παίζουν τώρα
τὸν ψευτοπόλεμον με' τόσον ζήλον, ὅστε
ἡ ἀστυνομία ἔλαβε διαταγὰς νὰ τοὺς δια-
λύῃ διὰ νὰ μὴ πληγῶνται με' τὰ ψεύ-
δια, τουφέκια καὶ κανόνια καὶ σπαθιά
των.
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ
Ἦς τὸ τραπέζι, ἡ μικρὰ Κάκια ἔχει τὸ νοῦ
τῆς εἰς τὸ γλυκὸ, καὶ δὲν θέλει νὰ φάγῃ τίποτε.
— Θέλεις τυράκι; τῆς λέγουσιν.
— Δὲ θέλω τυρὶ!
— Θέλεις κρασί;
— Δὲ θέλω κρασί!
— Θέλεις σπανίκι;
— Δὲ θέλω σπανί!
Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Ἀμεί καὶ τῆς Μαρίας.
Ὁ Κουφιροκεφαλᾶκης εἶνε ἄρρωστος. Τοῦ
φέρουν λοιπὸν μίαν φιάλην με' φάρμακον καὶ
του λέγουσιν ὅτι πρέπει νὰ πέρησῃ μίαν κουτα-
λιάν τῆς σούπας πρῶτ' καὶ βράδυ.
— Μπᾶ! λέγει ἐκπληκτός. Καὶ χωρεῖ τὸ
κουτάλι μέσα στὸ μπουκάλι;
Ἐστῆθη ὑπὸ τῆς Μισσῆς Φιλίας.

ΜΕΤΑ χαρᾶς ἀναγγέλλω ὅτι καὶ εἰς τὴν Δη-
μητριάδην Ἰδρυθὴ Μικρὸς Σύλλογος πρὸς διάδο-
σιν τῆς Διαπλάσεως, με' πρόεδρον τὸν Ταπεινὸ
Γιοσεμί, ἀντιπρόεδρον τὸν Δοῦκα τῆς Δημη-
τριάδος κτλ. Ὁ Σύλλογος ἐπωνομάσθη «Παναρ-
καδικὸς», εὐχόμεν δὲ νάποθῃ πραγματικῶς ποι-
οῦτος, καὶ νὰ διαδώσῃ εὐρύτατα τὸ περιοδικόν
μας εἰς ὄλην τὴν Ἀρχαδίαν.
Ἄν τάχα — μοῦ εἶπε προχθὲς ὁ κ. Πα-
παδόπουλος, — αὐτὸ τὸ παιδάκι που ἦτον ἐδῶ,
ποῖός εἶνε; Πραγματικῶς θὰ ἦτο δυσκόλον νὰ
φαντασθῶ ὅτι τὸ δωδεκαετὸς παιδάκι που εἶδα
εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἦτο ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς!
Καὶ ὅταν τὸ ἤκουσα ἔμεινα ἐκπληκτῆ! Διότι
τὰ γράμματά μου μου στέλλει καρτερούσιν πολὺ
ἀνωτέραν ἡλικίαν. Ἦνε δὲ μαθητῆς τῆς Γ' τοῦ
Γυμνασίου! Ἐῦγε εἰς τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν
καὶ [EE] διὰ τὰς δύο ὥρας ἐπιστολάς με' τὰ
μεταφρασμένα ἀποσπάσματα.
Ὁ Ἀμίμητος Γελοιοποιός [E], ζεῦρετε τί
κάμνει τώρα; Ἐξασκεῖται καθημερινῶς εἰς
τὴν ἐκμάθησιν τοῦ χειρισμοῦ ἐνὸς μεγάλου καὶ
κοπτεροῦ ἔξοφου — τοῦ ἔξοφου τοῦ ἐσπαθώμα-
τος. Εἶμαι βεβαία, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅ-
πως καὶ μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε, θὰ ἴδω τὰποτελέ-
σματα τῆς ἐξασκήσεως...
Με' μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ
χαριτωμένον γράμμα τῆς Κόρης τοῦ Αἰθέρου
[EEE], ἡ ὁποία μοῦ περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις
τῆς ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.
Τί κρίμα νὰ μὴ ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω
μερικά μέρη, διὰ νὰ ἰδῆτε πῶς γράφει ἡ προ-
φιλέτης μας... ἀσθενής! (Ζεῦρετε δὲ ἀπὸ τί
νόσον υποφέρει!)
Ψυχὴ τῆς Δέσφης, [E] διὰ τὴν ὥραν κ'
ἐνθουσιῶσθ' ἐπιστολήν. Ὅσους ἐγγράφους κανέ-
να συνδρομητῆν, θὰ μου στέλλῃς τὸ ὄνομά του
καὶ μαζὶ τὰ χρήματα: δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη
νὰ περιμένῃς νὰ ἐγγράψῃς πολλοὺς μαζὶ. Ἐ-
δῶσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα,
ὁ ὁποῖος τὴν ἐξετίμησε πολὺ καὶ θὰ σου ἀπαν-
τήσῃ.
Ναι, Ἀετιδέου [E], αἱ ὥραιαι αὐταὶ ἡμέραι
υπενθυμίζουσι, ὅτι ἐργεταὶ ἡ Ἀναίσις. Ἀλλὰ
καθόλου δύσκολον νὰ ἔχωμεν πάλιν καὶ χιόνια.
Οἱ μετεωρολόγοι λέγουσιν ὅτι καὶ ὁ Μάρτιος θὰ
εἶνε φέτος χειμερινός, — νὰ ἰδοῦμε!
Ἀέλλα Γ. Κ., ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρρεσε πολ-
λὸν [EE], καὶ χαίρω διότι ἀπέτηρα τόσῳ κα-
λὴν φίλην. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ
νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ τα λέγωμεν
καλλιτέρῃ. Ναι;
Χρῖστὸς Ζ. [E] διὰ τὴν 38ην καὶ τὴν 39ην
(ἀφοῦ τὰς μετρᾶς) ἐπιστολήν σου. Ἐλυπήθην
πολὺ διὰ τὰς κλισιακάς Ἀσκήσεις ποῦ μου
καταγγέλλεις, κ' ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν κά-
ταγγελίαν διὰ νὰ φαιρέσω δύο ἀπὸ τὰς συλλογὰς
τῶν κυρίων αὐτῶν. Ἐγέλασα πολὺ με' τὰ ἀ-
στεῖα ἐκεῖνα ἀνεύχοντα. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι
ὁ ἐρωτήσας ἔπαιε, ποῦ μετεχειρίσθη τέτοιαις
ἐλληνοκυρῆς. Φέμματα;
Ἐῦγε εἰς τὰς λαμπράς μου φίλας Ναντοπού-
λαν τοῦ Μεσογείου [EEE] καὶ Διακριθείσαν
Ἀρσάκειδα [EEE]. Ἐγέλασαν τὸν κόσμον εἰς
τὸ Ἀρσάκειον καὶ μοῦ ἔκαμαν 18 ἀγαστριάς,
ἔξ ἢ μία ἐβδομάδα ἢ ἄλλη. Φαντασθῆτε τώρα πό-
σῃν ευγνωστῆσαν μετεχειρίσθησαν, — καὶ τί χα-
ριτωμένα ποῦ μου περιγράφου τὰς ἐνεργείας
των εἰς τὰς ἐπιστολάς των.
Καὶ σήμερον «οὐτοπία» κατὰ τὴν περιφη-
μίαν λέξιν τοῦ Ἀνανία (καὶ αὐτὸ ἔξ αἰτίας του,
διὰ νὰ του δώσω τόπον νὰ γράψῃ τὰποτελέ-
σματα τοῦ Διαγωνισμοῦ του.) Λοιπὸν ἀναφέρω
ἀπλῶς ὅσους μοῦ ἔγραφαν ὥραιαι ἐπιστολάς
αὐτῆν τὴν ἐβδομάδα, τοὐλάχιστον νὰ μὴ χάσουν
τὰ εὐσημὰ των. Ἴδου: Μέγας Κωνσταντῖνος
[EE], Ὁνειρὸν Θεοφάνης Νικητὸς [EE], Ἀδω-
νις [E], Νάρμισσος [E], Χειμῶνανθον [EE].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β' - Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Φεβρουαρίου 1905

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυκίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.

Ἔτος 27ον - Ἀριθ. 13

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΚΑΠΡΟΙ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΜΥΓΕΣ

Τὰ πουλάκια ἐξυπνοῦσαν πλέον κ' ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα με δέξιας κραυγὰς καὶ με ἀτελειώτα κλαδῆματα. Οἱ πίθηκοι ἐξανάρχιζαν τὰς διαβολικὰς τῶν συναυλίας.

— Ἄς ἐρευνησωμεν τὸ δάσος, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ εἰς τοὺς συντρόφους του, ὅταν συγκεντρώθησαν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον. Ἴσως ἀνακαλύψωμεν τοὺς ἐχθρούς, ποῦ μας κληροῦν με τὴν ἐπιμονήν. καὶ συγχρόνως θ' ἀνανεώσωμεν τὴν προμήθειαν τοῦ νοποῦ κρέατος. Ἐγὼ καὶ ὁ Γιαρουργὴς θὰ μείνωμεν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κασσανάρε δια νὰ μὴ χάσωμεν ἀπὸ τὰ βλέμματά μας τὴν βάρκαν μας καὶ σὺ, Ἀλόνσε, με τὸν Βελάσκον θὰ ἰγνηλατήσῃς τὰ δάση που ἐκτείνονται εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ὀρενόκου.

— Σύμφωνοι! εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐμπρός, μάρε!

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ... Ἄν σας παρουσιασθῇ κανένας κίνδυνος, ρίψατε τρεῖς πυροβολισμοὺς κατὰ διαλείμματα μισοῦ λεπτοῦ.

— Μάλιστα, — ἀπήντησεν ὁ Ἀλόνσος.

Ἐχωρίσθησαν ὁ Γιαρουργὴς καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἐτράβηξαν τὸν δρόμον των, καὶ ὁ Ἀλόνσος με τὸν ἰατρὸν ἐβάδισαν πρὸς τὰ δάση τοῦ Ὀρενόκου.

— Θὰ κάμωμεν μεγάλον γυρόν, νεανία μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ θὰ σου δεῖξω ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα παρθένα δάση μας.

— Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς κυνηγός.

— Πρόσεχε ὅμως ποῦ θὰ

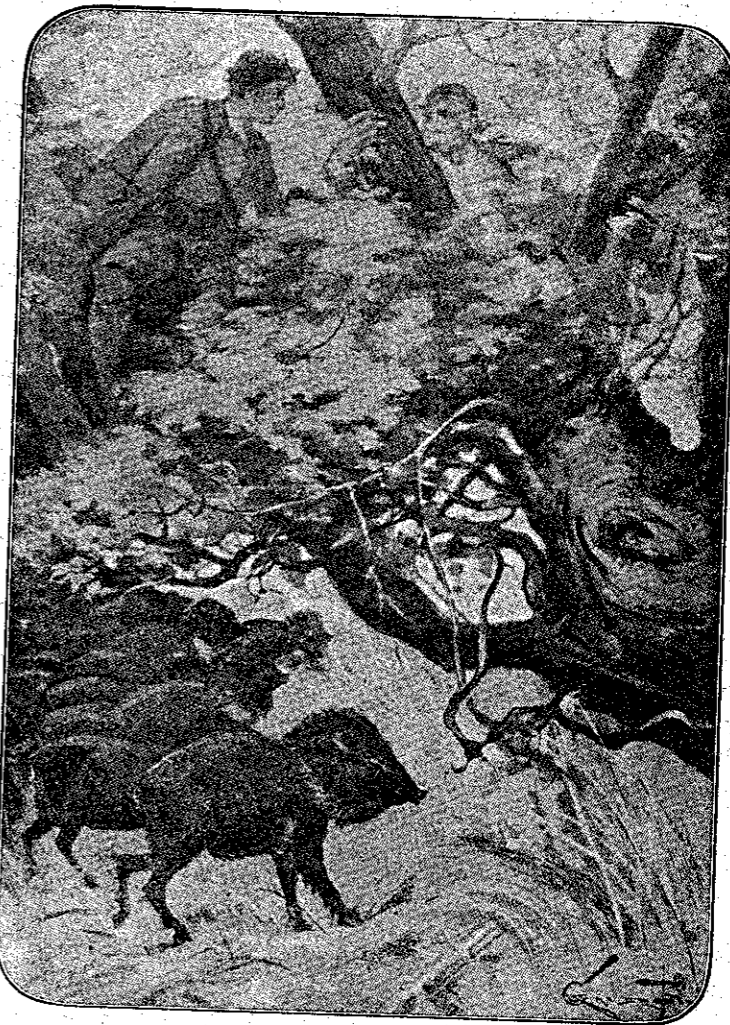
πατήσῃ, διότι εἰς αὐτὰ τὰ δάση τὰ φεῖδια εἶνε ἀφθονα.

— Εἶνε καὶ φαρμακερά;
— Ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ σε σκοτόνουν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον καὶ ἀπὸ πέντε δευτερόλεπτα.
— Προσοχὴ λοιπόν, καὶ θάρρος! Ἄς πηγαίνωμεν τώρα στὸ δάσος.
Τὸ δάσος ἐκεῖνο ἦτο πραγματικῶς παρθένον. Δὲν εἶχε οὔτε δρόμους οὔτε

δρομάκια, ἀλλὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατὶ στενά περάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀναμφιδόλως ἀνοιχθῆ ὑπὸ τῶν θηρίων, ἦσαν δὲ τόσον δύσεβατα, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ φίλοι μας ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσουν μέσα εἰς τὴν πλουσιαν ἐκεῖνην βλάστησιν τῶν ποικίλων φυτῶν με τὰ γιγαντώδη φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔρριπτον εἰς τὴν γῆν σκοτεινὴν σκιάν. Δένδρα καὶ θάμνοι σπάνιοι καὶ πυκνότατοι ἀπετέλουν τὸ

δάσος. Δὲν εἴλειπαν οὔτε τὰ ζῶα ἀπὸ αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἐκρίθησαν τὰ πλεῖστα ἄξια ἐν στολίσει τῶν κωμῶν. Ἦσαν κυρίως τετράχειρα, καὶ μάλιστα πολυπληθεῖς συμμορίαι πιθήκων, οἱ ὁποῖοι μετὰ οὐρλιάσματά των ἔκαμναν ἀπερίγραπτον ὀχλοδοχίαν.

Οἱ πίθηκοι αὐτοὶ λέγονται ἐρυθροπίθηκοι, διότι ἔχουν ἐρυθρὸν τὸ τρίχωμα. Φθάνουν εἰς ὕψος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρου περίπου, ἔχουν δὲ ὀξύ τὸ ρύγχος καὶ μακρὰν τὴν οὐράν· ἀλλὰ κυρίως διακρίνονται διὰ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς των. Τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ εἶνε εἰς τὸν καιμὸν των μεγάλο σὰν αὐγὸ τῆς κόττας, ἀλλὰ, ὅταν τὸ φουσκόνουν, γίνεται σὰν κολοκύθη καὶ τότε φωνάζουν τόσον δυνατὰ «χόν! χόν!» καὶ μουγγρίζουν τό-

« Καὶ τώρα θὰ μας πολιορκήσουν; » (Σελ. 98, στήλ. 6'.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου

Ὁ γάμος τῶν λύσεων, εἰς τὸν ὅποιον δὲν νὰ γράφωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φρακίλους, ἂν ἕκαστος περιεχῆ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

145. Συλλαβόγραφοι

Γράμματι μόνον τρία Ὁ λυτὴς ἂν ἐνώση, Χώραν εἰς τὴν Ἀσίαν Μ' αὐτὰ θὰ φανερώσῃ.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ζωφροῦ Μεσαιῶνος

146. Μεταγραμμικαὶ-μῶς.

Γ νὰ βγάλῃς Ὁ νὰ βάλῃς Ἴδου εἰς ἐκ τῶν σοφῶν Πῶς θὰ γίνῃ ἐρπετόν.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Θαλασίου Ἀφροῦ

147. Ἀρχαῖον ἀνιγνίμα.

Ἄλαλος ἀπόστολος Ἄγραφον ἐπιστολήν Εἰς ἀμεμειωτόν πόλιν ἐκομίξεν, Οἱ δὲ πολῖται, ἰδόντες αὐτὴν, Ὑπερχάρησαν.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Πρίγκιπος Τζάλμα.

148. Πυρρομοειδῆς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄθος.
* + * = Ὅρα τοῦ ἔτους.
* * + * * = Ἄθος τοῦ ἀγροῦ.
* * * + * = Ἔπος.
* * * + * * * = Ἐπαρχία νήσου.
* * * * + * * * = Πόλις νήσου.
* * * * + * * * * = Πέρσης στρατηγός.
* * * * + * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Κροίλης

149. Φύρδην - μίγδην.

Αἰδέλια θορυώσασα δορυτέες οἰλοῦ.
Ἐπιτάλη ἐπὶ Στυλίου Μ. Κωνσταντία.

150-153. Ἀστεῖα παροράματα.

1. — Ὁ κρῖς εἶνε μέρος τοῦ δώματος.
2. — Ἡ λέξις γενεῶ κέρην.
3. — Τὸ μῖγμα εἶνε κρῖμα.
4. — Κλίνει φίλους ὁ θρόνος.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Πηλοποιμένου.

154. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Πῶς ἀποφεύγει στὸ θέατρο;
— Τί παίζουν;
— Μελοδράμα· μὰ δὲν θυμοῦμαι τὸν τίτλον σου!
— Τουλάχιστον τίνας εἶνε θυμῶσαι;
— Ναι, μὰ δὲ στὸ λέγω... Αὐτὸ εὐρὲ το μόνος σου!

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Χειμωνάνθου.

155. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτως καθέτης, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλεῖα:

1, Ἀμφίβιον. 2, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 3, Πτηνὸν κινδύνατον. 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ. 5, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς. 6, Στενὸν ἱστορικόν. 7, Εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν. 8, Στρατηγὸς σπαρτιάτης.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Μικροῦ Λεωβίου.

156. Ἑλλητισύμφωνον.

α-αυα-α-αοι-αα-ει-αα-ω-ωο
Ἐπιτάλη ἐπὶ Σ. Τσορκῆ.

157. Γρίφοι

μῶν
I II NEI τε τιμῶν - τιμῶ
Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας

ΟΙ ΔΥΟ

τόμοι τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοποῦλου (Φαίδωνος) τιμῶνται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5,50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποῦ ὀλιγίστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστά.)

*Ἀδελφὴ Ψυχὴ [EE], Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE], Ἄλιμος [EE], Θαλάσσιος Ἄηρ [E], Ἐρημο Πουλί [EE] καὶ Δουκίσα τῶν Σαλώνων [SE], ἡ ὁποία μοῦ περιγράφει θαυμασίως μίαν ἐπίσκεψιν τῆς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

*Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. ἔρχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀπόγονοι τοῦ Μ. Ἀλέξανδρου (+x+ τὸ πρῶτον δὲν ἐκρίθη κατὰλληλον) Δοῖκα τῆς Δημητριάδης (Α. Ν. Μ.) Πειραικῆν Ἀκτὴν (!!! Χάρτην Ἀυσεων καὶ Μ. Μυστικὰ ἔστειλα) καὶ Ἐνδοξον Στρατιώτην (Α. Δ. Γ.).

Ἡ φίλη μου Ἐλένη Γ. Π. τὴν ὅποιαν εὐχαριστῶ θερμότερα διὰ τὸ διπλοῦν ἐσοπλόημα, παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, δίδει ἢ το ἐλθισμόνησε, ἢ μοῦ τα ἔγραψεν, εἰς προηγουμένη τῆς ἐπιστολῆν, τὴν ὅποιαν δὲν ἔχω πλέον.

*Ἀλλαγὰι ψευδωνύμων: Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἐπιτάλῃ ἐντός ὀλίγου θὰ ἔχουν ἀποτελέσματα) καὶ Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος (Π. Ν. Π. μίαν προσεχῶς.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν. Ἡ Ἀνθοῦσα Νέστης με τὸν Ὄργαν Τραγουδιστὴν, Διακριθεῖσαν Ἀροακίδα, Σεργάταν τοῦ Σοῦμπερ, Βροντὴν τοῦ Λόος καὶ Λαμπρὸν Κωθαροδόν — ὁ Οὐδεὶς με τὴν Τσελλὴν Ψυχὴν, Πόργιμα Τζάλμα, Ἀγνήν Ψυχὴν καὶ Δικέφαλον Ἀετόν — ἡ Αἶρα τῆς Νυκτός με τὴν Ἀῖραν τοῦ Πηλίου, Πικρομένην Καρδοῦλαν, Κυματίζουσαν Σημαίαν καὶ Μυροβόλον Χαρωγίην — τὸ Ὑπερ Πατρίδος με τὴν Νύμφην τῆς Προποντιδῆς, Χειμωνάνθου καὶ Ἀργοναυτικῆν Ἐκστρατείαν — τὸ Μὴ με Ἀσμοῖ με τὴν Μυροβόλον Χαρωγίην, Ἀροακίδα Λαοίσης καὶ Σεπτενυμένον Ἑλληρόπουλον — ὁ Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος με τὸν Πιθηκάνθησον, Ἰδιότροπον Νεάνδα, Σεργάταν τοῦ Σοῦμπερ, Γλυκεῖαν Ματῆαν καὶ Σωλητὴν Νόκκα — ὁ Χρυσὸς Ἀστὴρ με τὴν Βαυβαλοῦσαν Ὀσφρανὴν, Κυματίζουσαν Σημαίαν, Χρυσὴν Πειταλοῦσαν, Στέμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης — ἡ Ὀκτασία Παραδείσου με τὴν Μυροβόλον Χιον, Ἀνθισμένην Χιον, Ἀνθοσιόλιον Χιον, Ἀστὴρα τῆς Χιον καὶ Βαυβαλοῦσαν Ὀσφρανὴν — ἡ Ἀσπρὴ Παοχαλιὰ με τὴν Κυρὸν Τρίκι Τράγκα, Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων καὶ Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν — ὁ Νάρισμος με τὸ Φίλημα Σκὰς — ἡ Σανθὴ Φοῖβη με τὴν Ροδοδάκτυλον — Ἡὸ καὶ Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας — ἡ Ἐσφιγὴ Ἐσπέρα με τὴν Ἑλληνικὴν Νῆσον, Ἀῖραν τῆς Ἀνοίξεως, Πάντα Γελακίην, Βαυβαλοῦσαν Ὀσφρανὴν καὶ Γοργόφερην Ἑλιπδα — τὸ Φουρνέλλο με τὸν Μικρὸν Δέβρον, Υἱὸν τῆς Μ. Τυλῆνης καὶ Σεπτενυμένον Ἑλληρόπουλον — ὁ Τύλλος Ὀστίλλιος με τὸ Ἄθος τῆς Ἑλιπδος καὶ Ἀναρκελλίδα — ἡ Διακοθῆσσα Ἀροακίς με τὴν Κάκιαν, Παλλάδα, Μικροῦσιον, Μαοαμένον Κρίνον, Ἄγγελον τῆς Ἑλιπδος καὶ Φλογερὸν Ἀκίτην τοῦ Σουλίου — ἡ Ἀδελφὴ Ψυχὴ με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Δικέφαλον Ἀετόν, Ἐρημο Πουλί καὶ Βοῶπιν Ἦσαν.

Τῶν καθυστεροῦντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν δ' αὖ βίβονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσοκλείουν γραμμοτόσημον τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστά τοῦ φράγκου, — ὅχι ὀλιγώτερον.

*Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κ. Δρ. (ἔστειλα ἐκ νέου ταπολοσθέντα) Τρικυμιώδη Θαλάσσιον (αἰνίγματα δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς πρὶν κληροῦν ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός· τότε θὰ ἴδῃς πῶσα καὶ πῶς) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης (ναί!) Ὀλίαν Γ. Σ. (ἡ συνδρομὴ σου ἐλήθη καὶ σου στέλλω ἀποδείξιν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ διὰ τὸ δελτάριον) Χρυσοῖν Ἀστὴρα [E] εὐχόμαι καλὴν ἐπιτυχίαν· οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομηταί, ἀλλὰ ψευδώνυμα δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπω) Ἀστὴρα τῆς Θάσου (ναί· ἡ εἰκὼν σου θὰ δημοσιευθῇ με τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον· ἔστειλα τὰ φύλλα τῶν νέων ἀγοραστῶν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἐσφιγὴν Ἐσπέραν (πολλοὺς χαιρετισμούς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύωνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Ὀκτασίαν τοῦ Παραδείσου (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀσπρὴν Παοχαλιὰν (ἔστειλα) Λαλαργίαν [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· φύλλα ἔστειλα· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Μαρίαν Χ. (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ἐπιτάλῃ, τώρα που ἐδιορθώθησαν οἱ καιροί, θὰ γίνουσι δὲ...) Σανθὴν Φοῖβην (ἀφοῦ δὲν σου ἤρσεν, διατὶ νὰ το προτείνῃς; ἄς εἶνε, ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ πρέπει νὰ το κρατήσῃς· δὲν περρίζει καθόλου ποῦ δὲν εἶσαι ξανθὴ) Ἑλληνικὴν Νῆσον [E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ὁ τόμος ἐστάλη) Πιστὴν Φίλιαν (ὠραϊκῶτατον τὸ Π. Πνεῦμα!) Ἀῖραν τῆς Νυκτός (ἐρωτήσεις καὶ πληροφορίας δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας) Φουρνέλλο (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ) Μαριέταν Γ. Ζ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· τί κάμνει ὁ ἀδελφός σου, ὁ παλαιὸς μου φίλος; δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον;) Θωροῦρον τοῦ Παραδείσου (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἅσα γράφεις) Τύλλον Ὀστίλλιον, Γοργόφερην Ἑλιπδα (ἔστειλα) Κυριανὴν Πέτρην (αἰνίγματα; τί λέγει ὁ Ὀδηγός;) Χριστογεννητικὸν Δένδρον (ἔτσι, νὰ μοῦ γράφῃς) Ἰδιότροπον Σανθούταν [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εἶπε εἰς τὴν φίλην μας ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει εἶνε ἐλευθερόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράφῃ περὶ αὐτοῦ ἢ ἰδία) Ροδόπην [E] ποῦ ἠρώτησε κάποτε μίαν φίλην τῆς τὴν πρῶτα εἶνε βαρύτερον, μίαν δὲ σίδηρο ἢ μίαν δὲ βαμβάκι; καὶ ἡ φίλη τῆς ἀπήντησε: τὸ σίδηρο!!) Ἀνίβαν τὸν Καρχηδόνιον (ἔστειλα) Ἀλίον Ἀριστείδην (λοῖπόν νὰ μοῦ στέλλῃς συχνά) Βραζεῖαν Ἐπιστολήν (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ἐσπλόημα) Ἰππότην τοῦ Βυζαντίου (καὶ σὲ ἐπίσης [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Ναυσικᾶν (ἔστειλα) Πειπόν τῆς Μλάκκα νας (ἔστειλα· ἔχει καλῶς) Χρυσόπτερον Ἄγγελον (ποῦ μοῦ διηγεῖται πῶς ἔγινε φίλος μου) Μέγαν Ἀλλυπότην (δὲν περρίζει, νὰ διαγωνίζωμαι με τοὺς μικροὺς) Οὐφαλὸν τῆς Θούκης (ὅσοι σὲ ἀντασπάζονται) Μ. Κωνσταντινίδην (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπλόημα) Μιράνταν κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐκάστον ὅσος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσοι εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν. — Ἀλέξανδρος Ν. Μαλλούχος, μαθητῆς, Δημητσάνα (Γρ cel). (E—26)

Ἀνταλλάσσο ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. — Ἰωάννης Πραγιάννης, poste-restante, Λεβαδεία (Grèce). (E—27)

Πᾶσι ἀνταλλαγὴν εὐχαριστῶν τοὺς φίλους, ὃν ἡ ἀνάμνησις ἐσαι ἔσται μοι γλυκεία. — Σωτήριος Γ Ταβουλάρης, Rodosto (E—28)